

си докара на умъ, колко малко време и' оставаше още да го гледа и не можаше да скрие своѣхъ-тѣхъ горестъ; сложи ножицы-тѣхъ, и като го пригърнахъ тя прѣзъ плачь думаше: „мило дѣте! ахъ мило, мило мое дѣте! не, азъ това не могъхъ го прѣтърпѣ; азъ не могъхъ още да ся разлѣчѣхъ съ тебе.“

Добрий малешко станъ му твърдѣ м' ого жално; но скрѣпи сърдце и отговори: „Ако да мя любехте вы, щѣхте да ся радувате, защото азъ отивамъ при Отца моего.“ (Іоан. 14. 28.)

Прѣзъ нощъ-тѣхъ, дѣте то станъ още по злѣ, и на сутринь-тѣхъ цѣль день Хенрихъ пролежѣ на постелкѣхъ-тѣхъ си безъ да е на себе си; и когато го понадигвахъ, да му даждѣхъ водицѣхъ или нѣщо цѣръ, той ся виждаше, като че незнае дѣ ся намѣрва, и кой е при него. Надвечерь ето че ся понадигнахъ той и поиска да дойде майчя му да ѣхъ види. До тозъ часъ, той рѣдко да попыташе за неѣхъ. Тя бѣше въ кѣщи; защо-